

V krku se mi zadrhne výkřik, když si s hrůzou uvědomím, že tuň není naplněná vodou, ale tmavou krví, která se přelévá ze strany na stranu v drobných vlnkách, přestože panuje úplné bezvětrí.

„Už je to dlouho, co jsem tu naposled potkala živou duši,“ promluví tiše ženský hlas. Prudce se otočím. Pár kroků ode mě stojí žena v potrhaném rouchu, které snad kdysi bývalo bílé. Černé vlasy jí v neupravených pramenech splývají podél obličeje.

„Nemusíš se mě bát, Arisbé,“ řekne a ztěžka se posadí na jeden z balvanů. Teprve teď si všimnu, že jí ze zad trčí polámané kosti pokryté opelichaným peřím. Křídla. Nebo alespoň jejich smutný pozůstatek.

„Aethéra,“ vydechnu šokovaně.

„Ano, jsem to já,“ povzdechne si a gestem mi naznačí, abych šla blíž. „Jsem ráda, že tě konečně poznávám, Arisbé. Nikdy jsem si nemyslela, že potkám svou vnučku.“

„Má paní,“ hlesnu a váhavě k ní dojdu. Pozorně mě sleduje, ale její oči jako by nedokázaly dostatečně dlouho udržet pozornost.

„Smím?“ zeptá se a natáhne se k sekeře, kterou stále křečovitě svírám v rukou. Když obemkne dřevěnou rukojeť prsty, do očí jí vyhrknou slzy a tvář se jí stáhne smutkem. Víím, že stejně jako já slyší hlas mého otce.

„Omlouvám se,“ zašeptám rozechvěle a klesnu na kolena. Jinovatka mě štípe do holé kůže. „Že jsem ho zabila.“

Bohyně položí sekeru do sněhu a prsty mi smutně přejede po tváři. „Nezpochybňuj jeho čin, děvče. Bylo jeho právem obětovat svůj život pro vlastní dceru. Vysvobodila jsi ho z dlouhých let utrpení. Něco, co tvá matka nedokázala udělat, přestože ji o to mnohokrát prosil.“

„Pokusila se ho přece osvobodit,“ namítnu zmateně a natáhnu se po sekeře, jako bych potřebovala otcovo ujištění. Bohyně mě však chytí za zápěstí a přitáhne blíž k sobě.

„Lidé nechápou, že smrt občas znamená pravou svobodu,“ zachraptí nepřítomně a odvrátí zrak. Oči má zamlžené nesnesitelným smutkem. Jen pouhý pohled na ni mi láme srdce. „Byl na tomto světě příliš dlouho. Božské tělo sice odolává zubu času, ale lidská mysl je příliš slabá pro nesmrtelnost. Dnes již víím, že to byla chyba.“

Nechápavě na ni zírám. O čem to mluví?

„Povím ti jeden příběh, Arisbé, co říkáš?“ zeptá se, ale nečeká na mou odpověď. Přitáhne mě k sobě do náruče, jako bych byla malé dítě, a začne vyprávět. Nebráním se.

„Kdysi byli na světě pouze bohové, velmi mocné bytosti. Žili v temnotě kosmu a dlouho jim nic nechybělo, ale pak si začali připadat osamělí. Začali tedy tvořit. Stvořili hvězdy, planety a jiná vesmírná tělesa. To všechno ale bylo stále velmi chladné, bez života. Stvořili tedy přírodu a zvířata. Stále tomu však něco chybělo. Až se nakonec bohyně Sophia rozhodla vložit do hlavy jednoho druhu zvířat rozum. Dlouho nevěděla, které vybrat. Nakonec se rozhodla pro lidi, kteří byli bez rozumu velmi bezbranní.“

Fascinovaně poslouchám vyprávění o stvoření světa. Nikdy jsem nic podobného neslyšela. Bohyně si nepřítomně pohrává s prameny svých vlasů, jako bych opravdu byla jen její vnučka, které vypráví příběhy.

„Poté se bohové odebrali na nejvyšší horu tohoto nově stvořeného světa, Theós, kde se usadili k odpočinku. Jedna z nich však byla velmi zvědavá, jak žijí lidé v krajině pod nimi. Vydala se tedy prozkoumat jejich svět. Jak už to bývá, potkala mladého lidského chlapce a zamilovala se. Zplodili spolu syna, který měl jak vlastnosti bohů, tak lidí. Čekala ho zářná budoucnost, jeho matka byla bohyně a jeho otec významný král.“

„Ta bohyně jste byla vy,“ zašeptám. „A její syn byl můj otec. Býk.“